

dubia est, sacri Canones non admittunt, universitati vestrae mandamus atque precipimus, quatenus per vestras dioceses generaliter prohibere curetis, ne tales ministrare permittantur Episcopalia, qui barbarae nationis sunt, atque ordinationis incertae. Sicut enim non intelligitur praecessisse dedicatio vel baptismus, ubi de talibus dubitatur; ita nec eos reputamus Episcopos, quorum consecratio ignoratur. Ut autem, quid de hujus consuetudinis veritate meo iudicio sentiendum sit, exponam, mihi non parum ex hoc dubia est, quod universae Ecclesiae legibus contraria fuerit. Barsen; Eulogium & Lazarum Monachos, non urbis alicujus, sed honoris causa pro meritis Episcopos Valentiniani & Valentis temporibus ordinatos fuisse non ignoro, docetque Sozomenus^a: sed horum exemplum ita singulare est, ut vix quicquam simile in tota Historia Ecclesiastica reperire sit. Adde quod, cum Episcopi illi per Gallias vicinasque regiones vagantes, plurimos ex autoritate quam obtendebant universali ordinarent, ordinationes illae omnes quasi nullae irritaeque damnatae sunt in Concilio Cabilonenfi^b, sub Carolo Magno, hocce Decreto: *Sunt in quibusdam locis Scoti, qui se dicunt Episcopos esse, & multos negligentes absque licentia dominorum suorum sive magistrorum Presbyteros & Diaconos ordinant, quorum ordinationem, quia plerumque in simoniacam incidit haeresim, & multis erroribus subjacet, modis omnibus irritam fieri debere omnes uno consensu decrevimus.* Vagorum illorum apud omnes antiquos ordinatio incerta est, licet de aliis Scotis Episcopis legitime ordinatis sermonem faciant. Unde & alios ab erroneis illis diversos fuisse, qui Eboracensi Archiepiscopo totius Britanniae Septentrionalis Metropolitae subessent, arbitramur. Attamen cum apud Bedam ceterosque priscos Autores nullae his sedes assignentur, nec nos ullas antiquas referemus: sed tantum, ne penitus hujus regionis status Ecclesiasticus ignoretur, duos Archiepiscopos temporis successu in Scotia institutos fuisse, subjungemus, Archiepiscopum nempe sancti Andreae, qui totius Scotiae Primas est, & Glascoensem.

Sub Archiepiscopo S. Andreae octo sunt Episcopatus, videlicet:

Dunkeldensis.	Brechinensis.
Aberdonensis.	Rossensis.
Moraviensis.	Cathanensis.
Dumblavensis.	Orchadensis.

Sub Glascoensi verò tres.

Candidae Casae.
Lismoriensis.
Insularum.

HYBERNIA.

XIV. **U**N A superest ex Britannicis insulis Hybernia illustranda, quam Britannicam Insulam nominat Ptolemæus, ut ante me observavit Camdenus, quæque inter majores Insulas in antiquo Geographo^c recensetur his verbis: *Inter insulas magnitudine & celebritate primas fert Taprobane Indica, post eam Britannia, tertia est altera Britannorum insula Hybernia.* Hanc sic describit venerabilis Beda^d: *Hybernia & latitudine sui status, & salubritate ac serenitate aërum, multum Britannia praestat, ita ut raro ibi nix plusquam triduana remaneat: nemo propter hyemem aut fœna secet aestate, aut stabula fabricet jumentis: nullum ibi reptile videri soleat, nullus vivere serpens valeat. Nam sæpe illud de Britannia allati serpentes, mox ut proximante terris navigio, odore aëris illius attracti fuerint, intereant: quin potius, omnia pene, quæ de eadem insula sunt, contra venenum valent.* Denique

^a Sozomenus lib. 6. cap. 34. Βάρσις τε καὶ Εὐλόγιος, οἱ καὶ ἐπίσκοποι ἄμφω ἱερόν ἐγενέσθην, οὐ πόλεως τινὸς, ἀλλὰ τῆς ἐνεκεν ἀνταμοιβῆς, ὡς περ τῶν αὐτοῦ πολιτευμένων χειροτονηθέντες ἐν τοῖς ἰδίοις μοναστηρίοις ὃν τρόπον καὶ Λάζαρος ὁ δηλωθεὶς.

^b Conc. Cabil. 11. Can. 43.

ANTIQUA HYBERNIAE DESCRIPTIO.
^c Notit. antiq. Τῶν νήσων πρώτῃ τῇ Ἰνδικῇ ΤΑΠΡΟΒΑΝΗ μεγέθει καὶ δοξῇ, μὲθ' ἣν ἡ ΒΡΕΤΑΝΝΙΚΗ, τρίτῃ ἐτέρα Βρετάνων ἡ ΙΟΤΗΡΝΙΑ.

^d Beda lib. 1. cap. 1.